

Kimmo ja Kaisa – vihreän valon salaisuus

Osa 1

Oli lauantai, kotona äiti siivoili, isä vei kierrätykseen ja lajitteluun ylimääräistä tavaraa ja muuta talven aikana kertynyttä roinaa. Kimmolla oli suoraan sanottuna tylsä päivä. Kimmon sisko Katri leikki nukketalollaan, puisteli pikkuruisia mattoja ja pyyhki pölyjä aivan olemattoman kokoisilta pöydiltä. Kimmo hiippaili siskon huoneen ohi ovelle, pienikin rapsaus ja sisko hyökkäisi kimppuun vaatimuksineen: - Korjaa tuo ja tuo juttu nukketalossani... - Ei kiitos tänään, ajatteli Kimmo. Äidille hän oli jo ilmoittanut lähtevänsä vähän ulos ja mahdollisesti pyöräilemään. - Ole varovainen ja muista ruoka-aika, huikkasi äiti keittiöistä.

Ulos päästyään Kimmo soitti Kaisalle, - tuletko ulos vähän ihmettelemään, kyseli Kimmo. - juu ihan kohta, vastasi Kaisa - parit pölyt pitää vielä pyyhkiä. Äiti näkee nyt kevään tultua jokaisen pölyhiukkasen tarkemmin kuin mikroskooppi, tuhisi Kaisa. - Odota vielä, pyysi Kimmo - pyydetäänkö vaikka Ines ja Julius mukaan ? - Ihan sama, tai itse asiassa oikein kiva, vastasi Kaisa, - odota kuitenkin minua ensin. - Selvä, vastasi Kimmo ja sulki puhelimen.

Kaverit tavattiin, ja päätettiin tehdä läheiseen puistoon pyöräretki. - Hei, ajetaan peräkkäin että muutkin mahtuu, huikkasi Kaisa. Alkutaipaleella lapset olivat ryhmittyneet rinnakkain ja täyttivät koko pyörätien. Vastaantulijoiden kasvoilta näkyi tuolloin harmistus aurinkoisesta kelistä huolimatta. Pian pysähdyttiin lähes umpeenkasvaneen pihatien lähistölle, ja otettiin vesipullot esiin. Tiheän oksiston takaa häämötti kaksikerroksinen ränsistynyt, vanha ja harmaa puurakennus, jonka tiedettiin olleen todella kauan asumaton.